

Miðvikan

Heilsan til Naenu á 85 ára degnum: Barbustova í Syðrugøtu

At Naena Danielsen er eitt fróðarfólk er longu komið fram í hennara íkøst í røðini um Hensiu Jacobsen, har Naena greiðir frá síni ommuætt á Dunga, sum Hensia giftist inn í. Hon hevur eisini annars mangan dugnað Miðvikuni eins og hon dugnaði FF-blaðnum í síni tíð.

Naena verður 85 ár tann 5. mars. Sum eina serliga heilsu til Naenu verður í hesi Miðviku prentað part av hennara frásøgn um abbaættina í Barbustovu í Syðrugøtu.

Henda søgan byrjar við, at Elsebeth Magnusdatter av Toftum og Poul Joensen í Syðrugøtu giftust í 1790. Tey fingi fimm børn, ið komu til – triggjar synir og tvær døtur.

Peder Poulsen, nevndur Pætur, oldurabbi, var elstur. Hann var føddur 1794 og doyði í 1839 – 45 ára gamal. Hann hevði konu av Blank-skála – Barbaru Simonsdatter. Tey fingi fyra børn – ein son og triggjar døtur. Tað er tó ikki frá hesi Barbaru ættarnavnið stavar. Ein onnur Barbara hevur verið undan hesari.

Av teirra fyra børnum var langomma, Elsebeth Pedersdatter, fødd 1824, elst. Hon giftist við Johannes Mikael Mikkelsen, Havna Jóannis, langabba, ættaður úr Havn. Tá hann 7 ára gamal misti pápan, fór hann til Fuglafjarðar til ommu sína, sum var bóndakona í Heimistovu, og hann vaks upp har. Beiggin var Poul Pedersen, Pól í Barbustovu, f. 1826. Hann var giftur við Onnu Jacobsdatter úr Blásastovu í Norðragøtu. Hinar báðar systurnar giftust norður til Gjáar. Súsanna Fr. Pedersdatter, fødd 1833, giftist við Jógvan í Blásastovu. Elsebeth Elena Pedersdatter, fødd 1835, giftist við Klæmint Joensen í Nýggjastovu.

Mátti taka ábyrgd av heimi bert 11 ára gamal

Elsa í Barbustovu og Havna Jóannis giftust í Nes kirkju 28. juni 1859 og búsettust í Syðrugøtu. Abbi, Petur Pauli í Barbustovu, var elstur av teirra fimm børnum. Tá ið hann bara 11 ára gamal misti pápan, mátti hann saman við mammuni taka við ábyrgd av heimi og smærri systkjunum. Hetta hevur ikki verið lætt hjá honum. Álvarsemi, ábyrgd og nøgdsemi eyðkendi hann alt lívið. Hann var ógvuliga arbeiðssamur og hevði stórar likamligar kreftir. Eisini var hann sera røkin í øllum, hann hevði um hendur.

Tá í tíðini var eingin Almanna-stova at fara til. Vit fáa eitt lítið innlit í, hvussu hart tað hevur verið at missa forsyrgjaran frá fimm smábørnum. Mamma hansara tótti fyri triðing. Tað vil siga, at hon fekk tógv frá bóndum. Tá ið langomma hevði bundið triggjar skipstroyggjur, átti hon ta einu, sum hon kundi keypa

Naena er eitt fróðarfólk. Vit eru mong, sum ynskja henni tillukku við teimum 85 árunum, sum ikki merkjast á henni. Skipsklokkan er av fyrsta "Hvítanesi", har Sigurd, maður Naenu, var ein av eigarunum

tað mest neyðturviliga fyri.

Fyri at spara lýsið í kolini, plagdi hon at baka drýl, tá ið myrkt var blivið. Tá brúkti hon ljósið frá grúgvuni til at binda við. Eisini hjálpti mánalýsið, sum kom niður ígjøgnum líta gluggan í tekjuni.

Um morgnarnar plagdi ein drýlabiti at liggja klárur til hvønn teirra. Men sum abbi plagdi at siga: "Tá ið Harrin leggur sína signing til, lagar alt seg til tað besta".

Bað um navnið í dreymi

Um navnið Petur Pauli er at siga: Ætlanin var, um hetta bleiv ein drongur, at hann skuldi eita Pætur eftir abbanum í Barbustovu. Meðan Elsa, mamma hansara, gongur og bíðar, og tíðin nærkast, at hon skal føða, kemur ein maður til hennara í dreymi. Hann spyr, um hann ikki kann fáa navnið á dronginum, sum hon fer at fáa. Hetta hendi tvær ferðir. Hon var undarliga við, tí hon kendi ikki mannin. Triðju ferð hann kemur, er ein kona við honum, hon nevndist Greta inni í Oyri. Hon sigur: "Elsa, kennir tú ikki Pól á Látrinum?" Hon kendi hann ikki, tó at hann var ommubeiggi langabba. Soleiðis bar tað á, at abbi kom at eita Petur Pauli.

Pól á Látrinum var deyður nøkur ár framman undan. Hann fostraði Poul, beiggja Havna-Jóannis upp. Pól var bara 3 ár, tá ið pápin doyði. Hann bleiv verandi á Eiði, festi búgv har, og var nevndur Havna-Pól, og er nógv ætt eftir hann.

Brøðurnir áttu eina systir, Anna. Hon bleiv fødd ein mánað aftaná, at pápin doyði. Hon bleiv verandi hjá mammuni, sum breyðføddi tær við ymsum hondarbeiði.

Húsini í Barbustovu

Húsini hjá ommu og abba minnst eg soleiðis: Lítill durur, haðani ein hurð gekk beint inn í roykstovuna. Við síðuna var hurð, sum gekk inn í eitt rúm, har borð og vask var. Gólvíð her var lagt við hellum og sá vakurt út. Nær vatnið er innlagt veit eg ikki at siga. Nøkur ár hava ommu og abbi havt moldgólv í roykstovuni, men so bleiv trægólv lagt á. Tað var evnað til úr einum ógvuliga stórum viðabuli, sum abbi hevði funnið ein dag, hann var á floti og hevði sleipað til lands. Húsini høvdu, sum vanligt var tá, koyggjureising, so við tann vegginn vóru koyggjur, og beinkir vóru fram við hinum veggjunum. Men inn ímóti skilavegginum til stovuna

Í hesum túni lá Barbustova. Húsini vinstrumegin eru tey hjá Jákup Andreas hjá Mikkjali í Barbustovu. Húsini høgrumegin er fyri oman Oyruna

stóð komfýrur mitt fyri, og við síðuna av var torvbrík. Í rúmligu stovuni var vindeygja við hvítum gardinum og heklaðari blondu og song við hvítum seingjarteppi við frynsum.

Í stovuni var borð, og stólarnir, sum stóðu runt borðið, vóru ógvuliga vakrir. Setrið var ljósari enn baki og smá hol vóru í tí runda setrinum. Absalon á Skála, ommubeiggi, hevði keypt teir í Onglandi. Har var bíleggaraovnur. Klokka við loddum og rósinnmálaðari skivu hekk á vegginum. Undir loftinum hekk vøkur lampa, sum ommu hevði arvað av Dunganum. Í sambandi við koyggjureisingina var kovi, har hurðin var frá stovuni. Eitt seingjarpláss, haldi eg, var afturat í stovuni, antin koyggja ella forhang fyri. Borðið í roykstovuni kundi sláast upp á vegginn, tá ið tað ikki bleiv brúkt. Kúgvinn stóð í kjallaranum, har var jarðarmunur, so eg haldi ikki, at tað var fullur kjallari.

Abbi bar 680 pund

Abbi var serliga kendur fyri sína styrki og likamsevni. Tá ið hann bygdði sær húsini, bar hann ein stein úr Norðaru Á, og var hann við í laðingini í vegginum. Tá ið húsini

blivu niðurtikin, varðveittu eftirkomararnir hendan steinin. Hann vigar 680 pund og sæst uttan fyri hjá abbasoninum Dánjal Paula Dalbø. Steinurin liggur har sum eitt hav og sigur sína tigandi søgu um sterkar menn og roynisbrøgd í teirra dagligu tilveru. Ikki fyri at fáa rós ella heiðursmerki, men tí teirra kargi gerandisdagur kravdi tað.

Kendi munin millum títt og mitt

Abbi var ógvuliga greiður í hesum, hvat er mitt og hvat er títt. Tað hendi, tá ið teir settu línu, at onkur kom og setti línuna niður yvir teir. Um so hendan línun stóð, tá ið teir drógu aftur, og onkur fiskur loysnaði á fremmandu línuni, tók abbi sær ikki fiskin, nei, hann tók og krøkti hann betur uppá og slepti so niður aftur.

Abbi var hjálpsamur og boð vóru send eftir honum, tá ið nakað var áfatt í bygdini. Hann vandaði sær væl um matin. Tað var ikki lukkligt, tá ið vit ótu turran fisk, um vit tveittu skræðuna og ikki høvdu etið alt, sum var úti í uggnum. Maturin var ein Guds gáva!

Av tí, at pápi hansara átti bát